



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 71/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. D., R., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj vo veci namietaného porušenia bližšie nešpecifikovaných práv nebohého M. D., posledne bytom R., postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Čadca v konaní vedenom pod ČVS: ORP-161/OVK-CA-2010 a postupom Okresnej prokuratúry Čadca v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 664/09 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. D. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2010 doručená sťažnosť J. D., R. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj vo veci namietaného porušenia bližšie nešpecifikovaných práv nebohého M. D., posledne bytom R. (ďalej len „syn

sťažovateľa“), postupom Okresného riaditeľstva Policajného zboru Čadca (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-161/OVK-CA-2010 a postupom Okresnej prokuratúry Čadca (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. Pv 664/09.

Zo sťažnosti vyplýva nespokojnosť sťažovateľa s postupom vyšetrovateľa v konaní vedenom pod ČVS: ORP-161/OVK-CA-2010, v ktorom boli objasňované okolnosti smrti jeho syna, pričom podľa názoru sťažovateľa bol tento postup vyšetrovateľa pomalý, čím malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, a tiež podľa názoru sťažovateľa závermi vyšetrovania vyšetrovateľa v predmetnom konaní boli porušené aj sťažovateľom bližšie nešpecifikované práva jeho syna „... tým, že bol vlastne označený za narkomana, ktorý si smrť zaviniť sám“. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol celý rad skutočností, ktoré podľa jeho názoru neboli vyšetrovateľom dostatočne a presvedčivo preverené a objasnené.

Vzhľadom na uvedené sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie zrušil rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného konania vedeného pod ČVS: ORP-161/OVK-CA-2010, a tiež sa domáha, aby ústavný súd nariadil obnovenie vyšetrenia „... smrti môjho syna, ktoré by zodpovedalo mojej pochybnosti a prehodnotilo riadne všetky skutočnosti“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty nemožno zmeškanie tejto lehoty odpustiť, pretože kogentné ustanovenie § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde to nedovoľuje.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Ústavný súd zistil, že v konaní vedenom pod ČVS: ORP-161/OVK-CA-2010 vyšetrovateľ uznesením z 26. júna 2010 trestné stíhanie zastavil, „... lebo je nepochybné, že sa nestal skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie“. Predmetné uznesenie bolo sťažovateľovi, ktorý mal v tomto trestnom konaní procesné postavenie „svedka – poškodeného“, doručené 1. júla 2010, pričom o jeho sťažnosti proti tomuto uzneseniu

rozhodovala okresná prokuratúra, ktorá uznesením č. k. Pv 664/09-50 z 2. augusta 2010 sťažnosť sťažovateľa ako nedôvodnú zamietla.

Podľa § 184 ods. 1 písm. b) bodu 3 Trestného poriadku sa uznesenie považuje za právoplatné, a ak neustanovuje tento zákon niečo iné, aj vykonateľné, ak zákon síce proti nemu pripúšťa sťažnosť, ale podaná sťažnosť bola zamietnutá.

Z uvedeného je teda zrejmé, že trestné konanie napádané sťažnosťou sťažovateľa bolo právoplatne skončené 2. augusta 2010, t. j. dňom vydania rozhodnutia, ktorým bola zamietnutá sťažnosť sťažovateľa smerujúca proti uzneseniu vyšetrovateľa.

Sťažovateľ sťažnosťou podanou ústavnému súdu namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, k porušeniu ktorého malo dôjsť v dôsledku postupu vyšetrovateľa v trestnom konaní vednom pod ČVS: ORP-161/OVK-CA-2010, ktoré, ako už bolo uvedené, bolo právoplatne skončené 2. augusta 2010, pričom od 2. augusta 2010 do 6. decembra 2010, keď sťažovateľ podal svoju sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu, nepochybne uplynula dvojmesačná lehota podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako podanú oneskorene podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

V súvislosti s námietkou sťažovateľa, že postupom vyšetrovateľa boli porušené aj sťažovateľom bližšie nešpecifikované práva jeho syna, ústavný súd podotýka, že podľa § 49 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť môže podať len fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili „jej“ základné práva alebo slobody, v nadväznosti na čl. 127 ústavy. Ústavnú sťažnosť nemôže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie základných práv a slobôd iných osôb, nie svojich (m. m. I. ÚS 56/98, III. ÚS 137/03). Vzhľadom na

uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, pretože bola podaná zjavne neoprávnenou osobou.

Vzhľadom na to, že sťažnosť bola odmietnutá ako celok a rozhodnutie o zrušení rozhodnutia vyšetrovateľa je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. marca 2011